eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 224 **25 noiembrie 2022**

Bloodaxe Poet

Jane Griffiths

Poeme traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Alexandra-Mihaela Ghencea

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme
de poeta

Jane Griffiths

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Alexandra-Mihaela Ghencea

Cuprins

Eglogă pe Strada Merlin p. 4
I
II p. 5
III p. 7
IV p. 8
V p. 9
VI p. 10
VII p. 11
VIII p. 12
IX p. 13
X p. 14
XI p. 15
XII p. 16
XIII p. 17
La început p. 18
(pentru Peter)
Lebede negre p. 19
(pentru mama mea)
Anecdotă p. 20
Natură statică p. 21
Instantaneul unei căsnicii p. 22
Rezumat p. 23
Imaginați-vă un cal pe o potecă mică
LINDA BIERDS
Păpuși Rusești p. 24
ICARUS PE PĂMÂNT (2005) | O ALTĂ ȚARĂ (2008)
Fântâna Sfântului Madron p. 25
Fântâna Sfântului Madron p. 26
Excursie de o zi p. 27
Geografie pentru începători p. 28
Tânăra cu flautul p. 30
(cercul lui Vermeer)
Odă unui apartament gol p. 31

Origami p. 32
Barca
Vulpea și Cocoșul p. 33
Pisica p. 34
Chitara p. 35
Pasărea p. 36
Lumea Cristinei p. 37
(după Andrew Wyeth)
După p. 38
După lovitură p. 40
După Miró p. 41
După potop p. 42
natură, n1 p. 43
Nu vor fi miracole aici p. 45
(după Lawrence Weiner)
Adevăr și ficțiune p. 46
Teritorial p. 47
Ceea ce translatorul știe p. 48
Trandafiri p. 49
(pentru Lucy, după Edward Thomas)
Biograf p. 50
Biograf p. 51

4

Eglogă pe Strada Merlin
I

Dimineața devreme, țipetele de copii
se ridică precum pescăruşii, făcând cercuri, iar eu tresar.
Aruncă pietre, se joacă şotron.
Îmi amintesc grilele desenate cu cretă pe trotuar, bicicleta îndoită a unui copil,
o eşarfă roşie pe jos. O băltoacă.
Aici, perdelele de voal albastru cad formând voaluri frumoase.
Camera se desfăşoară înaintea lor, se măreşte.

5

II

Aici este acasă. Acestea sunt străzile
Terasele şi colțurile nepotrivite
Unde vom sosi şi vom fi aşteptați.
Claremont, Merlin, and Amwell –
zilnic, lunga linie de repetiție,
Terasele şi colțurile nepotrivite
prin pivințe.
Bucătăriile lui Claremont, Merlin, and Amwell
cu vederea spre rezervor: un morman de iarbă,
o jumătate de bicicletă, o margine de şofran, duse de râpă.

Îmi amintesc că am sosit. Precum o migrenă,
zidăria de un roşu închis care se repetă,
bătaia ploii bizară ca a unui toboşar.
Treptele de ciment şi sunetul lor,
şi camera mea construită în interiorul altor camere,
uşa şi deschiderea ei mică, răsunând ca un ecou.
Albiile râurilor sub pivnițele bucătăriilor:
apă infiltrată în visele noastre.
După rezervoare, un morman de iarbă,
un pătrat cu o singură parte ca o acumulare,
unde terenul marchează zona de acasă, periodic
în timp ce apa ne-a infiltrat visele.

Era locul unei clădiri pe partea cealaltă, o casă
cu schelă, vocile ridicate ale bărbaților
care poartă căşti şi care se mişcă uşor între cele
patru etaj,uitându-se la tavanul înal,
gesticulând doar cu o mână în timp ce țineau un plan.

Pentru moment locuim aici –
un pătrat cu o singură parte ca o acumulare,
soarele având aspectul unui mosaic printr-o masă de copaci,
construindu-se în lumea de la picioarele noastre

– căci pentru moment locuim aici.

Un cui bătut, căutând lumină.
Le priveam ca pe nişte stele sclipitoare într-o ceaşcă
Ce dispăreau străpungând pereții, ignorând viitorul.
Mă simt ca acasă, acestea sunt străzile
(soarele având aspectul unui mosaic printr-o masă de copaci)
unde vom sosi şi vom fi aşteptați.
De pe acoperiş, o privelişte asupra oraşului St. Paul.

III

Gândeşte-te pe ce este construită o clădire.
Arcul de triumf, o urmă de mărimea a şase case.
Harta unui oraş pe care o ai în minte, treptele
care duc spre nicăieri şi unde copiii se ascund –
Vizitatorii îşi ţin respiraţia, poate o gâscă,
poate
un înger, trec. Ei mătură cu veşmintele lor,
căutând ploaia. Mâine zboară spre casă.
Aici, schelăria înfăşoară scările din sticlă,
lustruite şi care străpung cu atomi ai cerului.
Este aerian, ţinteşte spre altceva –

Scările rulante care aparţin acestei lumi se înalţă tot mai sus şi revarsă
oameni (cureaua ruptă a unei genţi, o pălărie mov,
şi o persoană care este pierdută şi care învârte harta de la metrou întruna).
Tezaurele sunt semnate Angel, Angel.
În perioada ciumei aici a fost un cimitir.

8

IV

Aceasta este textura căminului – o colivie
de culoarea lamâiei şi un scaun de stejar. Cerul
în zilele de duminică remaiat în caligrafia
balustradelor. Mâzgălitura peste semnul
pentru Strada Merlin. Pentru asta mă trezesc în fiecare zi.
Încă visez la ea, fără să mă uit la semnele străzilor.
Mergând repede, cerul atârnând ca o haină peste
umerii mei. Aici negociez: Cruikshank,
Amwell, Exmouth and the Angel. Faringdon.
Saffron Hill. Tăcerea pereților.
Soțul meu lucrează până târziu. Sună
şi mă invită să merg să mă întâlnesc cu el. Ne îndreptăm înspre casă,
brațul său cu dungi în jurul umerilor mei.
Mergem de-a lungul Bulevardului Rosevery, ne alăturăm
şuvoaielor de oameni care trec uşor printre
taxiuri, efectele amețitoare ale maşinilor din jur.
Hainele de pe brațele noastre, chiar şi genții le noastre
au gravitate. Asta înseamnă să aparții cuiva: să mergi
în pereche, să treci pe lângă felinarele
de pe străzi. Să tăiem aerul cu greutatea noastră.

Am învățat de la fațada de la Water Board
că aici intră Amwell pe sub pământ.
Mă gândesc la acest lucru ca la o metaforă: este pe ceea ce noi păşim.

9

V

După lovitura de stat au schimbat numele
străzilor.
După bombardament am mers în port şi am văzut
jumătate
din linia cerului neschimbată, încovoiată în jurul aceloraşi
fortificații Romane. Apa flambată.
Am îngenuncheat, i-am studiat reflexia.
Am căutat modele şi le-am găsit. Diviziuni
de platani schimbându-se înspre cer,
legăturile slabe de frunze.
Şi lucrurile care vin câte trei: mănuşile lui,
numărul 19, şi triada de smochine movalii
pe care le-am găsit lângă un burlan pe strada Hradwick.
În cea de-a patra casă în care am căutat am găsit un orologiu
strivit, limbile lui încă învârtindu-se.
O lungime de tapiserie albastră, uşor pârjolită.
Dedesubtul unei căzi deasupra capului meu.
Mă gândesc la salvare, la pomană.
O femeie care coase sub orologiu.
Fiica ei atârnând perdelele.

10

VI

Acum două sute de ani şi de la înălțimea celui de-al doilea etaj
dintr-un ulm, puteai să o vezi: Catedrala Sf. Paul,
domul ieşit înspre râu, crucea de aur pierdută
în propria-i reflexive: un soare minuscul
arzând. Acum şaizeci de ani ai fi ştiut
Asemenea unei camera obscure.
Repet numele celor care lipsesc, numele străzilor, numele caselor.
Acum nu este vorba despre ceea ce vedem, dar despre ceea ce credem: ne încredem
în cuvântul pentru ceea ce vedem care spune că domul se află acolo.
Cerul şopteşte către noi.
Mergem după semne.
Un hiat la orizont, un proiector în josul râului.
Porumbei speriați de un gol în aer.

Spunem că nu se poate întâmpla din nou, nu aici.

11

VII

Într-o noapte am muncit până târziu – până la 3 dimineața
şi o suprafață de muselină albastră era dezordonată pe podea
asemenea firmamentului din cea de-a treia dimineață:
nebulos, un priveghi de stele dezordonate
şi o voce care spunea că aceea este Londra.
Fereastra goală lasa să se vadă camera asemenea unei stele
dezvăluind uşor designul interiorului său:
Modele de ziar prezentau 5000 de refugiați temători –

asemenea unei nopți, ca acea imsomniacă
de alături care trecea în grabă pe lângă consulatul
aflat în pană de curent de pe partea opusă a unei ferestre
de bucătărie unde străluceau particule verzi şi aurii de detergent de vase.
Ea s-a mişcat uşor, asemenea unei idei de exil,
asemenea unei virgine înțelepte, consumând cu grijă uleiul.

În foi este scris despre migrație: nu este aşa.
Este vorba despre imponderabilitate. Este vorba despre a merge prin pereți.
Am sta jos şi m-am concentrate pe stele, podeaua, câteva
foi şi cerul nopții senin în spatele geamului.
Crezând că putem fi opriți de vocea din aer.
Este ca şi când ar conta sa te ridici pentru a vedea o femeie pe stradă
care coase. Este ca şi când mergi
în susul străzii precum un curier pentru altcineva,
şi treci pe lângă casele luminate noaptea ,crezând că se vor ataşa, precum o stea.
Londra, Anglia, Europa, Lumea, Universul.

12

VIII

Soțul meu alunecă în prezent, uşor, precum un peşte
în pielea lui. Se trezeşte la ora 3 dimineața, râzând.
Se întinde, căscând, enorm, palma lui întinzându-se
deschisă înspre constelațiile asemenea unor perdele.

13

IX

Înainte a fost trecutul şi după aceea a fost o fereastră
În grosimea peretelui, o diviziune de 24 de ferestre.
Secvențe de spectacol în port,
Eşarfa fluturând de-a lungul albastrului, o barcă pescărească,
prova cu ochiul spiralat, pentru a alunga spiritual rău, dealul
o bucată de ciment şi de grozamă şi de pietriş, doi cățărători
atârnând pe suprafața lui
într-o după-masă
trenul care susține stânca de deasupra scufundătorilor care
trec repede prin fiecare cadru în căderea lor perpendicular
înspre succensiunea de pietre gri îngrămădite ca nişte ouă
2.7432 de metri sub frântura razei de soare
care luceşte în apă în timp ce nisipul din port
reflectă, reflectă, iar scufundătorii intră în propria lor
umbră în timp ce eu păşesc în oraşul care este într-o perfectă
corespondență cu oraşul din mintea mea.

14

X

Soțul meu mă duce la fereastră,
îmi arată grădina mâzgălită asemenea unui bilețel,
casa din geamuri închizând triunghiurile verzi ascuțite,
şi cărarea care se află pe lângă un acoperiş unde soarele după-amiezii
trece peste țiglele acoperişului iar mustățile de motan
mențin gravitatea pentru mai mult timp în jgheab
până să cufunde asemenea unei note musicale într-o octavă.
Nu este Sf. Paul, spune el, dar dacă vrei, este a ta.
Imită o piruetă pe terasă.
Trimit bezele. O vizelie de petale de mai în iarbă.

15

XI

Noaptea ma trezesc aşteptând acoperişul să coboare asupra mea precum un cort,
Spirala prăfuită a peretelui cinci paşi mai înspre partea stângă.
Apoi, au venit sirenele, ploaia rapidă.
Primele raze căzând uşor precum cenuşa. Trenurile care trec.

16

XII

Pe aici mă întorc de la piață.
Era o bicicletă, o eşarfă aruncată, o băltoacă.
Erau două cărări separate care duceau înspre port.
Hotelierul ținea un bol plin cu fructe.
Era o bicicletă, o eşarfă aruncată, o băltoacă.
Privesc cum se aprind luminile, oamenii cum trec.
Hotelierul ținea un bol plin cu fructe.
Am miel, brânză, o pâine, elastic.
Am privit cum se aprind luminile, cum trec oamenii.
La început am aruncat flori, flori albe, precum săruturile.
Am miel, brânză, o pâine, elastic.
Muşcatele ieşeau prin fereastra spartă.
La început am aruncat flori, flori albe, precum săruturile.
Pregătesc ulei, smochine, rozmarin, ca şi când ar fi pentru totdeauna.
Muşcatele ieşeau prin fereastra spartă.
Era un viraj de metal când coteai către port.
Pregătesc ulei, smochine, rozmarin, ca şi când ar fi pentru totdeauna.
Pe aici m-am întors de la piață
Era o sclipire de metal când coteai către port.
Nu erau cărări separate.

17

XIII

Soțul meu spune că o să-mi prezinte Londra.
Ne plimbăm pe Bankside. Traversăm la Blackfriars.
Aici s-a întâlnit corul său. Aici este galleria Tate.
Depăşim primul loc de bombardament de la Mile End:
Greutatea finală a unei terase pe malul ei, a crescut iarbă peste
Trasăm graffiti în jurul intrării catedralei Sf. Paul,
urmărind umbrele numelor.
Acestea sunt zile bune. Lovim cu piciorul un ziar
pe strada Sf. John: istorie înghesuită de trotuar.
Cumpărăm un scaun şi galerii, le ducem acasă
Trecem pe lângă indicatoarele cu străzile Angel, Exmouth şi Merlin,
Sf. Paul, Amwell. Spații de închiriat.

Poeme cu poeta Jane Griffiths
traduse în limba română de
Alexandra-Mihaela Ghencea,
absolventă MTTLC

18

La început
(pentru Peter)

La început a fost pomul,
Silueta coroiată, balansul,
merele necomestibile.

La început a fost trenul,
zgomotul lui, reverberația
rapidă printre ramuri

La început a fost soarele,
Caleidoscopic, ridicat
între degetul mare şi arătător pentru a fi inspectat

Şi dincolo de pomi,
lumea avea forma unei circumferințe solide,
a unui cerc de dealuri

unde nordul era în susul drumului
iar marea era jos. Erau trei porți
catre grădină

La început, înaintea soarelui
Apus deasupra stației şi pomul camuflat
În cer

Unde în timpul nopții trenurile continuau să circule
Fără oprire şi o voce numea acasă
Toate destinațiile posibile.

19

Lebede negre

(pentru mama mea)

Pentru că tu pretinzi că nu erau lebede negre
lângă Countess Wear, nu se poate să le fi privit
cand stăteam jos pe cărare, ele în aer deasupra nivelului ochilor,
uitîndu-se în jos la noi, ca şi când noi eram apa
pe care pluteau ele. Pentru că nu erau,
nu se poate să fi văzut floarea de crin
de pe gâturile lor, felul în care se încordau
văzându-şi propria reflexie, cioc după cioc rosu,
ori lovitura ocazională a labei lor,
Cealaltă o umbrelă de soare răsturnată, umbroasă.
Râul acela era pur şi simplu golit de lebede;
era doar un torent de apă alb ca penele lor
şi, undeva deasupra oraşului, se auzea o sirenă.
nu erau nici pui de lebădă; nu era niciun raționament
ca să poți distinge negru de alb, atât de tânăr.
Însă îți aminteşti cum anul trecut, pe timp de secetă,
un pescar în cizme de cauciuc a despicat curentul?
Acum îți aminteşti acele lebede fluide, inexistente?

20

Anecdotă

Bineînțeles că era o casă, dar nu era ***atât*** de important.
După centură şi printr-o gaură
în perete, spre cimitir ne îndreptăm noi –
un petec funebru de iarbă, ce se revărsa peste morții împietriți
și nonconformiști și peste trecut, acel ***hic iacet***,
sacru. Era vară atunci și era linişte. Iar casa era și mai tăcută:
acoperită cu frunze de iederă,
un corp voluminos de întuneric cu trei etaje pe care l-am ignorat.
Iar ce-a văzut polițistul au fost două fete
care purtau jupoane şi umbreluțe de soare
Care alergau pe lungimea cimitirului făcând sărituri de 3.6576 metri.
Apoi nimic. Nişte copii care se dădeau în leagăne în parc.
Soarele pălit şi lapidar. Înălțimea teribilă a peretelui.
Şi asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Nimica toată.
Iar casa nu a influențat deloc aceste lucruri.

Poeme cu poeta Jane Griffiths
traduse în limba română de
Alexandra-Mihaela Ghencea,
absolventă MTTLC

21

Natură statică

O masă lipsită de artă, trei narcise.
Spațiul dintre o petală desfăcută şi cealaltă.
Buza unei carafe luminată.
Timpul parcurs pentru a ajunge acolo.
Timpul parcurs pentru a se aşeza acolo.
Greutatea pe care trebuie să o suporte.
Nicio rază de soare.
În spatele geamului, o mişcare bruscă
A porumbeilor care treceau.
Porumbei?
Piepturile lor ca de somon, cozile desfăcute
De un cupru coclit.
Pânza, ca şi înainte.

22

Instantaneul unei căsnicii

Întorcându-se târziu, el îi vede silueta
În dreptul ferestrei, asemenea unei mile ciudate
Învelită într-o pilotă care umple cadrul ferestrei.
În cursul zilei ea cunoşte lungimea podelei
Pe care calcă; noaptea visează la noi etaje,
Trepte ce se înalță pentru a ajunge la ea.
La biroul său el desenează casa cu turnuri.
Ea se poate viziona înauntrul ei, conştientizând
că el a trecut-o peste prag
asta dacă ea ar avea încredere în el
asemenea unui somnambul
lumânarea pe care ca un orb
o ține în mână cu o vâlvătaie puternică.

23

Rezumat

Imaginați-vă un cal pe o potecă mică
LINDA BIERDS

Este vară, bineînțeles.
Am părăsit grădina prin poarta din spate
Şi am trecut pe lîngă răsadurile de căpşune,
răposata mea bunică şi cu mine. Urmăm poteca
către calea ferată abandonată, încă neştiind
că aceasta este dupa-amiaza când vom vedea o viperă
înfăşurată pe o nicovală.
cum vom aştepta şi nimic nu se va întâmpla.
Nu era niciun cal.
Dar dacă mă opresc acum, aşa mi-l amintesc:
un cal maro în spatele nostru,
copitele lui tropăind pe piatră.
Cărarea către casă mică bineînțeles.
Respirația noastră superficială.

24

Păpuși Rusești
ICARUS PE PĂMÂNT (2005) | O ALTĂ ȚARĂ (2008)

Aşă că au ajuns, şi au gasit forme ale lucrurilor
era un păr, un şir roşu de cărămizi
pereții grădinii asemenea unei anatomii
a unei civilizații pierdute, iar o pisică negru cu alb,
ghemuită în nişte bujori roz.
Aşa că au cumparat vopsea şi hârtie şi au decorat
casa. Au adus lucruri acolo.
Soarele putea fi zărit pe perele coapte
Serile se întindeau asemenea unei elegii.
Iar ei se uitau în jos pe scheletele nord-vestice
ale antenelor de semafor
de sine-stătătoare. Toamna, pe cînd fructele cădeau
ei puteau să le simtă: un nou sâmbure gasindu-şi
locul precum o pară de aur întărindu-se
sub coaja pătată a perei.

25

Fântâna Sfântului Madron

Iată locul, aşa cum a fost promis
în toate broşurile:
cărările noroite asemenea unor boluri
cu apă verde,
mărăcinele de la Rizla,
materialul, darurile.
Fântâna tâşnind
şi tâşnind.
Este aşa cum am prezis.
Doar dorința este cea care stăruie.
Dacă îți scufunzi degetul
nu se va solidifica
precum un peşte care se ridică,
luând solzi şi aur,
o gură dechisă? Nu.
Reflexia ta este încă formată
dintr-o bucată: simți
cât este de întuneric, cât este de aproape.
Când dintr-o dată un sunet de goarnă,
rămăşițe de roşu.
Undeva, vulpea,
invizibilă sub tufişul de grozamă:
animal – parfum de animal.
Prada.
Şi iarăşi acel sunet de goarnă.
Aerul din scorbură
mai dens decât apa.
După, tăcerea.

26

Fântâna Sfântului Madron

Iată locul, aşa cum a fost promis
în toate broşurile:
cărările noroite asemenea unor boluri
cu apă verde,
mărăcinele de la Rizla,
materialul, darurile.
Fântâna tâşnind
și tâşnind.

27

Excursie de o zi

Cine ar trebui să spună că a fost scris în apă –
Lacul, cardat, barca cea mică
Învărtindu-se de colo-colo.
Cine ar trebui să spună că a fost simplu –
Intinderea de pământ, numele tale pentru ea.
Casa tatălui tău.
Cine ar trebui să spună că am trecut de Falkirk
pe partea dreaptă la ora opt, şi acolo
nu era nimic: doar barca ce se mişca uşor
într-o parte şi peste umărul tău, curbele autostrăzii, cu trei benzi.
Falkirk depăşit pe partea stângă din nou.
Cine ar trebui să spună ceva dar ei s-au dus
în direcția aceea. Şi barca se legăna uşor.
Iar apa o lovea.

28

Geografie pentru începători

Este o chestiune de relief sau de limbă?
întreabă cartea. Unde ti-ar placea cel mai mult să trăieşti:
într-o zonă de munte? de câmpie? de dealuri şi râuri?
Copila este năvălită de imagini, gândindu-se
din confortul patului său, din camera ei cu perdele mov,
la câte lucruri cunoaşte despre lume –
la grădina ei cu ziduri înalte şi la cerul care se lasă spre pământ
precum un cort, acoperind toate părțile. Simte
primăvara prin mâna cu care atinge iarba, filele cărții –
deschise,
înfățişând copacii eclipsați de construcții noi şi de drumurile
cu denumiri străine care vor reprezenta norocul ei.
Ei invită vântul care traduce precum bețele şi pietrele
Învață că vorbele şi lucrurile sunt cauză şi efect,
sigur precum bradul de Crăciun de pe acoperiş care aduce noroc
va chema fulgerul prin trunchiu-i crăpat.
Stă ridicată în pat, ținând în mână cartea.
Ea cunoaşte
răspunsul adevărat la întrebarea ***cum vrei să fii?***
Cuvintele pentru această întrebare sunt mai departe de dealuri.
Cuvintele pentru această întrebare sunt „mai departe de dealuri şi – ”.
Dincolo de adevărul la întrebarea, ***cum vrei sa fii,***
stă dreaptă pe pat, ținând în mâini cartea care ştie
că va chema fulgerul prin trunchiu-i crăpat
sigur precum pomul de Crăciun de pe acoperiş care aduce noroc.
Învață că vorbele şi lucrurile sunt cauză şi efect:
Ei invită vântul care traduce precum bețele şi pietrele
cu denumiri străine care vor reprezenta norocul ei.
Înfățişând copacii eclipsați de construcții noi şi de drumurile
sub mâna ei, filele cărții – deschise
precum un cort pe tpată suprafața. Simte primăvara
din iarba, grădina ei cu ziduri înalte şi cerul care se lasă spre pământ –
cât cunoaşte despre lume.

29

Din confortul patului său, din camera ei cu perdele mov,
Copila este năvălită de imagini, gândindu-se
la munți, câmpii, dealuri şi râuri.
Cartea întreabă, unde ți-ar plăcea cel mai mmult să trăieşti?
Este o chestiune de relief sau de limbă?

30

Tânăra cu flautul
(cercul lui Vermeer)

Sunt o persoană nesigură, care nu poate fi atribuită.
Chipul meu jumătate umbrit de o farfuriuță
pălăria, cu dungi – cadența ei.
Unul dintre ochii mei, priveşte departe.
Ei afirmă că mâna mea dreaptă este neîndemânatică, spun
că întregul portret, dacă este unul singur,
este într-un mod ciudat înțepenit pe tocul unei uşi.
Lumina cade pe diagonal, într-o baricadă.
În spatele ei, flutul meu se odihneşte sprijinit de masă
În timpul în care eu vorbesc cu cineva, peste umărul tău.
Îl țin uşor între vârfurile degetelor, două dintre clape vizibile.
Nu avem noi toți nevoia de diversiune, dealurile?

31

Odă unui apartament gol

Începutul este greu.
Este clar ce se află în spatele bețelor de mobilier.
Peretele este acolo pentru a umbri scaunul.
Scaunul este doar un pumn de lemne sprijinite de perete în poziție vertical.
Cu toate acestea, fiecare lucru este, în felul său, distinct.
Capul unei pensule de pictat are un anumit număr de
Peri negrii netezi până să servească unui singur scop.
Este un scop pentru care se ridică rogojina din fibra de cocos.
Şi este ceva de spus chiar şi pentru
naftalina din lemnul de cedru care se rostogoleşte prin rafturile
dulapului şi cade la fel cum o piatră gri cade greoi
pe fundul unui golfuleț.
Cele două camera rezonează cu ea.
După ce întunericul se lasă, mieunatul pisicilor se aude atât de ascuțit,
încât simți că te poți prinde de el.

Poeme cu poeta Jane Griffiths
traduse în limba română de
Alexandra-Mihaela Ghencea,
absolventă MTTLC

32

Origami
Barca

Acesta este cel de-al treilea principiu
după avion şi turlă.
Merge în sens opus grânelor –
presupune un graphic. Mai întâi
pătrat, apoi in cerc, este
un scut, un prinzător,
un buzunar plin cu aer
sau greutatea hârtiei talismatică
care nu se va scufunda dar
asemenea unui cântec de dans, o fabulă fără
moralități, clauza
unui an sau a unei zile sau o sită
a unei margini de mare care este finalul
pisica – precum un salt al sorții
țâşneşte peste linia punctată şi înapoi.

33

Vulpea și Cocoșul

Întoarce-te o distanță mare, de la bot
la cioc, fie că latră sus dintr-un copac
sau păşeşte o distanță mică
pe albia unui râu. Căutând să se întindă
pentru a-şi potoli discuțiile. Conduşi
anapoda de propriile umbre.
În timp ce vulpea, gândindu-se să pună
stop acestui parodist lăudăros
a plecat cu cocoşul pe la
spatele acestuia – dar când cocoşul s-a alăturat,
iar femeia a ieşi cu o torță în mână
ceea ce el a văzut a fost o siluetă a cocoşului sprijinit
de peretele hambarului care susținea o vulpe asemenea unei glugi.
Şi tocmai atunci şi-a dat seama
că nu se va termina bine.

34

Pisica

Întotdeauna pretinzând perfecțiune –
mai întâi urechile abrupt,
apoi şase încrețituri ascuțite pentru oasele umerilor –
Toate ajutând sa mențină echilibrul atunci când îşi întoarce spatele
Şi mustățile? Aici lucrurile sunt cam dificil de explicat.

35

Chitara

Nu, dar aceasta – imaginează-ți suprafața necesară
a unei coli. În interior
atât de departe pentru că sunt instrucțiuni, scara lor
este de unu la unu, aşa că iată-te,
târându-te pe un teritoriu fără o schiță, cu ace
şi foarfece şi ațe, căutând
semnul de început *eşti aici*
Pentru că – în timp ce ai aproximat
gâtul şi burta înainte – balansul şi vocea
Sunt în întregime noi. Aşa că iată-te
pe podea, ghemuit pe
suprafața lustruită asemenea unui interpret
al unui cântec trist al valurilor care lovesc
o carenă de lemn şi un tremor uşor al
mustăților unei pisici, radarul său reglat încă o dată.

36

Pasărea

Aşa că, în ziua a treia, când soarele a apus
în mare ca şi când nu ar mai veni ziua de mâine
iar valurile au limbi precum clopoțeii
el a izginit-o. Părțile ei albe şi catifelate,
zburlite, uşoară între palmele sale precum o hârtie.
La început a fost ezitant, ca şi când ar putea fi
un sfârşit nou la povestire, dar după,
s-a întâmplat brusc ca şi soarta, sau ca un avion:
au fost nevoiți să aştepte. Şi când
a revenit, întunecând soarele
precum un zornăit pentru a înghiți oceanul
aripile sale au fost încovoiate cu o hartă
a țării pe care o lăsaseră în urmă,
iar din al ei cioc ei au scos
o cheie şi o lungime de şnur roşu.

37

Lumea Cristinei
(după Andrew Wyeth)

Dacă pictez lumina, felul în care surprinde
fiecare fir de iarbă
care este îndreptat către casă,
şi il accentuez,
vor spune că evit problema.
Dacă redau şindrila decolorată, dacă redau în
vopsea finețea fibroasă,
vor spune că vrea
perspectivă.
Dacă permit casei şi atelierului să suporte
ceea ce s-a întâmplat
Vor spune că acestea sunt forme goale.
Dacă pictez ceea ce s-a întâmplat, cine ar mai privi
iarba din nou,
sau cine ar mai contura ceea ce
nu poate fi grăit
în spațiul cerului cenuşiu dintre casă
şi atelier?

38

După

Imaginează-ți lumea, după. Este ca şi când ai desena
un spațiu liber:
ochiul nu va putea să perceapă.
Întotdeauna sunt diversiuni – cerneala
care trasează existența neagră sau verde pe
material,
foaia, întinsă sau țesută, crem sau alb
imaculat,
şi mâna cu strânsoarea neobişnuită pe
lucruri,
încrețiturile de-o viață şi materia închisă
la culoare semicerc în miniatură
umbrind un dreptunghi care a ajuns să semene cu un perete –
un perete alb –
perete înalt de cărămidă de la capătul grădinii
cu lămâie
unind porțiunile sale drepte şi cele înguste,
cruciulița
care se încrețeşte
puțin
pe pantalonii lungi cât timpul
pe care îl ştii
–
îți aminteşti spalierele de la început, un an,
şi floarea soarelui?
Cu toate acestea, este locul unde pietrişul se termină.
Ți-l poți imagina ca un sfârşit.
Poți uita
cum este prvelişstea ogorului, este de-o
culoare maro-noroios,
bucăți de pământ până la genunchi,
şi poți uita felul în care ai mers acolo.
Şi, după aceea, vulpea va intra uşor încă o dată şi

se va odihni nonchalant pe pajişte, asemenea unei doamne în blană căutând
observatori.
Câinele cu ochi căzuți va veni pe cărare
dând din coadă, lăsând două pietricele zornăind.

Şi va fi o abundență de meri:
un pițigoi ciugulind
la globul
dintre picioruşele sale, clemtisul împânzit
cu roşu
în afara anotimpului în timp ce casa este într-o stare lantentă
sub soarele
care zgârie îngheț de la o tăblie la alta.
Imaginează-ți asta.
Inima se măreşte pentru a putea încăpea în locul mic care
i-a mai rămas.
Lângă poartă apa izvorăşte uşor într-o urmă
lăsată de animal.

40

După lovitură

Este o artă a diminuării.
O uşă se camuflează pe cărarea de beton,
ligheanul, boabele de fasole
captive într-un triunghi de cer.
Grădina poate fi orice acum: un lac
sau fântâni.
O geamandură pictată care se apleacă în valuri.
Scările se retrag, semenea unei pasarele.
Alte uşi se trântesc cu viteză precum nişte piese de domino
de-a lungul holului lung
care dau înspre o cameră unde priveliştea este de
crengi fără copaci,
hornuri fără acoperişuri, iar lângă pat pantofii fără picioare,
precum nişte suveniruri.
Degetul mare stâng lustruit şi îndreptat către interior.
Iar cărțile, toate asemenea cuiburilor de corbi între coperțile lor.
Pentru aş feri silabele asemenea frunzelor
limba abreviată întreabă care discurs este nativ acestei insule întinse
cu frunze de copac de cocos albastre, verzi şi mov
contra vinovăției unui cer unde păsările împodobesc
subit palmele iar dantela albă şi spumoasă a mării
se revarsă peste brațele care stau în interior
de la cap la picioare între coniferul cioturos
care se ridică majestuos deasupra unui ochi
care se uită în sus în fiecare fir de nisip.
Braca aceea cu toate viețile sale interioare.

41

După Miró

Ai putea considera ca fiind imposibil
să faci lucrurile să meargă, să poți face lucrurile să se potrivească, în străinătate.

Asemenea acțiunii de a privi printr-un geam,
de a apăsa un geam ştiind că e lichid.
Şi deşi ai limba pe vârful degetelor
cu toate acestea
vei găsi o emblemă pentru acest lucru:
bătrânul papagal verde împăiat pe oişte
printre o imensitate de expoziții,
un picior dolofan care atârnă
precum o minge atârnată de o sfoară
cufundându-şi indiferent degetul mare în apă,
şi la bază un peşte auriu cu un ochi gorgon
pe o hartă care este un aşternut de izobari de fier gri
şi jumătăți de mare situate pe o expansiune de coală mototolită.

42

După potop

Nu mai sunt dealuri acum, sunt doar insulele.
Sunt siluetele ciudate şi mult prea înghesuite ale
copacilor
Precum o coafură din secolul al optsprezece-lea
în dimineața următoare:
Părul în stil rookery şi o ceasornicărie mică
Expirate într-un unghi din spatele urechii stângi.
Sunt doar similitudini să ne lase să realizăm la ceea ce am ajuns –
sondând marginea apei, zdruncinându-ne fustele puțin de teama
de a nu fi rănite.
Şi cât suntem de descurcărețe.
Hornurile caselor întredeschid coridoarele maritime dintre noi.
Un vecin din amonte lucrează la principiul
unei bărci cu aripi mari maro de pânză de saci.
Insula mea are un măr.
Şi ar fi posibil să locuieşti aici,
liniştit cu bețe şi pietre, trasând teritoriul –
cu excepția zilelor liniştite când apa este limpede
deasupra turnului cu ceas, iar noi ne regăsim prezeți
în patul său:
nederanjați, văzându-ne de afacere având
convingerea că cerul este deasupra.
Suntem de o similitudine perfectă.
Suntem aproximativ suficient de aproape să atingem.

43

natură, n1

Dacă un pictor prezintă tunici roşii, câini mici care dispar
în negura depărtării,
copacii încovoiați asemenea unor sulițe.
Dacă un lexicograf trasează patru brațe diferite
ale naturii sau înşiră pe o sfoară un trandafir de hârtie, purpuriu,
de la arborele de cauciu din birou
Dacă o persoană păşeşte uşor din pat înspre baie
doar cu un prosop pe el, cu o încredere pierdută
într-o fereastră unidirecțională
Sunt multe feluri de a exista în lume:
mai mult sau mai puțin complicat, mai mult sau mai puțin conectat
cu acele cuvinte precum *pădure* şi *inimă.*
Ei sunt curajoşi, aceşti oameni, dar cum să arătăm acest lucru
având în vedere prăpastia dintre ceea ce noi ştim
şi ceea ce suntem dispuşi să accesăm
între fereastră şi grădină, arborele de sicomor
şi cheia sa, copacii distincți şi copacii modelați ciudat?
Omul, trandafirul, exercițiul, în ansamblu,
cu acei câini si cai, toți găsindu-şi propria greutate
în cuvinte şi apoi încă ceva:
atât de multe cuvinte de a fi obiectivi, încercând să vâneze
prin comparație sensul lucrurilor prin pădurea de lemn
şi margini de eroare.
Omul este într-un echilibru perfect.
Biroul cu pereți de sticlă, aflat printre arborii de sicomor,
se roteşte neîncetat.
Cu toate acestea şi câinii dispar, fiecare cu propriile
sensuri atribuite, caracterul său independent sau existența sa.
Pe hârtie, trandafirul înfloreşte,
Dar mă urmăreşti? Te-ai plimba cu mine,
dacă ți-aş cere acest lucru, printre copaci unde este frig
şi unde ninge uşor iar urmele noastre
indică modul în care lucrurile sunt ele însele

în încurcătură şi care,
printr-o utilizare extinsă, este inima?

45

Nu vor fi miracole aici
(după Lawrence Weiner)

Cu retrospectiv, totul e mult mai clar.
A fost o iarnă friguroasă. Becul surprins
în spatele barelor glazurate,
văzduhul de fier nu a reuşit
să ne lumineze şi ne-au prins în strânsoarea lor.
Gheața cu fața înspre geam.
Cu toate acestea, m-aş încrede în cheile pierdute şi găsite,
Sudul argintiu al orizontului.
Pământul plat, pe care vreau să-l neg.
O pot vedea acum, acea femeie
care avansează în timp, între noi.
Ține în mâini un fel de promisiune
chiar şi după evenimentul care a avut loc. Cunoaşte
după schimbările ciclice cât este de înțelătoare zăpada,
căci sigur inima încă îi este puternică:
impresiile au dus atât de departe.

46

Adevăr și ficțiune

Gert spune că scriitorul este pentru carte aşa cum noi suntem
pentru aer sau peştii pentru apă. Că mintea
se mişcă uşor în propriul element.
Că începe constant.
Este Revelionul – cel puțin atâta ştim sigur.
Îngheț transformat în diamante prin geamurile lucrurilor
lângă pod, în jos, lângă fierăria lui Lucy.
În timpul zilelor din săptămână un bărbat vine cu o lampă
pentru a suda zăvoare de foc rece care cad precum sticla,
precum geamul.
Focul respira aer.
Oximoronul este tocmai fierăria lui Lucy.
Şi Johnny a văzut acest lucru,
nu are cum să spună că nu e aşa.
Scânteile sar din tija de metal.
Zidăria şi lumina torțelor şi geamul spart
toate sunt dublate în canalul întunecat.
Ce este, vedem, vedem întunecat?
De ani de zile nu am mai fost pe aici.
Cu toate acestea, puteam scrie cum o mică fată blondă
stătea pe un pod de fier şi privea peştii înotând
între artificiile din întuneric,
o greutate critică
într-un mediu clar.
Că aceste lucruri au fost acum ani de zile,
Revelionul, sub podul din Jericho.
Ca să crezi, trebuie să vezi.

47

Teritorial

Când a venit gerul, nu am considerat că era ciudat.
Era prima iarnă în noua casă, cu
o limbă nouă. Nu erau legi cunoscute.
Ne-am gândit că micul Renault dat afară pe gheață,
şi focul de tabără, erau par pentru curs;
am văzut direct prin ele
de la prima casă aşa cum era cu geamuri fumurii
pentru a intra în pereți albi şi prăfuiți înainte de incendiu.
Am învățat să patinăm rapid,
am văzut peştele auriu acrobat înghețat
sub lamele noastre de disecție,
ochii larg deschişi, tremurul liniştit al solzilor.
Ştiam cum să învârtim busola în propriul corp
şi cum să dispărem într-o mulțime.
Ştiam pe de rost geometriile gheții:
haşurate uşor cu negru, crăpături
maro şi de un alb spumos. Bronzul
se sparge când va suporta, iar restul e tăcere.
Ne-am dus uşor ca vântul până ce am auzit
de înec, ne-am găsit cărările ondulându-se
uşor precum cenuşa în momentul în care valurile se retrag.

Poeme cu poeta Jane Griffiths
traduse în limba română de
Alexandra-Mihaela Ghencea,
absolventă MTTLC

48

Ceea ce translatorul știe

I
Forma cuvintelor precum umbrele
porumbeilor care se stabilesc. Dedesubtul fin
al unui bol pe care ea îl ține între palme înspre lumină
şi peştele pictat de pe el, țesut de la nas
la coadă fluid pe măsură ce contururile acestui
singur cuvânt pe care le-a pierdut. Viziunea dublă
a suprapunerii fine de aripă, aripă, fină. Tensiunea suprafeței.
Valul uriaş de sub metamorfoză.

II
Fisura osului în trei limbi diferite.
Cuvintele pe care oamenii le folosesc atunci când nu există cuvinte.
Linia fină dintre *teamă* şi *panică* şi *teroare*.
Cum să ştergi. Cum să nu împreunezi două câte două
când electrozii transmit, transmit, transmit
prin cortex. Reflexia instantanee a minții
pe măsură ce reculul unui bici (modelul în carouri, năvodul).
Nevoia de a păstra liniştea despre acest lucru.

49

Trandafiri

(pentru Lucy, după Edward Thomas)

Legenda spune că a fost răspunsul la o rugăciune
după ani întregi de construcții cu greutăți
şi scripeți de sintaxă luată cu împrumut, replici
ale gândurilor care curg precum benzile negre
şi traforajul goticului Victorian pentru a expune
o nişă, o clauză:
dintr-o dată, poezia
îndeajuns fiind precum contemplarea unei privelişti de un minut
a unui tren care se opreşte între stații,
țara o parte pământ, şase părți aer,
iar casa cea albă şi îngrijită de lemn
se încadrează ca şi când ar fi doar ea acolo,
neîncuiată. Sau, cel puțin, aşa spun ei.

50

Biograf

Dacă ar fi fost o insulă diferită, mai puțin verde,
mai puțin gri. Dacă nu ar fi fost grduri vii, nicio
litanie de trenuri fluente în aerul lichid,
niciun fel de ploaie care încorporează ecoul precum un balon
gata să se spargă. Nicio mişcare. Nicio parte de trecut.
Nicio zi de duminică în care adunai
rădăcinile şi le plantai din nou, în seră.
Dacă ar fi existat o secțiune transversală
diferită a Pământului către geam. Dacă legile gravitației
s-ar fi îndreptat către vest, dacă nu ar fi existat
cărți care să ne vorbească despre ele, făcute pentru altcineva,
pagini întoarse care se afundă precum insulă pe
insulă dincolo de orizont, risipitor ca şi când
nu ar exista nimic nou sub soare:
insulă pe insulă care se afundă dincolo de orizont,
pagini întoarse, risipitor care să ne vorbească despre ele.
Sau dacă nu ar fi existat cărți să ne arate
cum pământul rotund, precum o minge, întoarce gravitația către legile lui.
Dacă întretăierea ar fi fost secționată,
soarele s-ar fi mutat în spatele geamului.
Nu. Duminică, o seră, un leagăn,
un balon gata să se spargă în ploaie.
Să plantezi rădăcini şi să le scoti din nou,
aerul lichid si fluent precum un ecou,
litania sa gri, garduri vii, verde
care se îndreaptă către vest cu trenurile, făcute pentru altcineva –
nici mai puțin dacă ar fi fost o altă insulă.

51

Biograf

După ce a uitat ceea ce l-a lovit,
şi i-a trasat semne pe sub piele
cu un deget nedumerit dar nu a întrebat niciodată;
a pus deoparte puțul cu aripi
care s-a rupt din clavicula lui
şi parcă nu era niciodată acasă
cand era în dreptul soarelui, dar ar începe
de la umbra lui încolăcită
ca la un semn de întrebare.
Prefera să stea înăuntru,
să privească păsările
de la ferestra sa,
era cunoscut ca un ornitolog
care a studiat Greaca
şi insulele şi care nu ar vorbi
despre ele – deşi, spunea el, hieroglifele din cărțile sale
îi aduc aminte de pietre
care se revarsă pe suprafața vastă a nisipului
precum valurile şi un bărbat
se înclină înspre ele, o conversație uşoară
în balansul brațelor lui în timp ce se deplasa.